

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Daugaard, Christen Sørensen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1869-12-13)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Daugaard, Christen Sørensen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1869-12-13)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 343. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030152.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Laub til Chr. Sørensen.
Viborg, 13. December 1869.*

Da kjære gamle Christen! Jeg kan ikke sige Dig, hvor glad Du har gjort mig med Dit Brev; først fordi jeg deraf seer, hvorledes Du kan trøste Dig med den bedste og eneste rette Trøst, saa at Sorgen aldrig kan blive saa tung, at Du jo holder Dig desto fastere til ham, som kan vende al Sorg til Glæde. Jeg vidste det nok forud, at Du vilde aldrig slippe ham, og han vilde aldrig slippe Dig. Han har jo selv sagt: „Jeg vil ingenlunde slippe Dig og ingenlunde forlade Dig,“ saa vi kunne sige med frit Mod: „Herren er min Hjælper, jeg vil ikke frygte.“ Det har Du hørt saa mange Gange, baade med Dine Øren og i Dit Hjerte; og Du har jo tidt sagt til Dig selv, at naar Sorgen kom paa, saa vilde s. 344 Du gaae til ham ; men nu har Du selv prøvet, at det er sandt; nu veed Du det' dog langt bedre, end i de glade Dage. Nu veed Du ogsaa, at det Ord er sandt, at alle Ting maae tjene dem til Gode, som elske ham, endogsaa Sorgen maae tjene til, at man lærer desto bedre at sætte sin Lid til ham alene. Jeg vidste nok i Forveien, og kunde ikke tvivle paa, at saaledes vilde det gaae med Dig; men det er mig en stor Glæde at læse det i Dit eget Brev, med Dine egne Ord. Ja, kjære Christen! Du er tidt i mine Tanker, især siden Du mistede Dit eneste Barn; men nu seer jeg, at Du er i Guds Haand. Jeg kan nok forstaae, at Vinteren især er trang, fordi Aftenerne er saa lange, og at det er tungt, naar Dagen er forbi, for Eder to. Gamle at sidde alene og see paa den tomme Plads, hvor ellers han sad og læste for Eder. Det kan nok være en Sorg at tænke paa den gode Tid, som er forbi; men saa er det dog igjen en Glæde at tænke paa, hvor godt I havde det med ham; thi saa forstaae I bedst, hvor stor den Glæde er, som Gud har gjemt til Eder, naar I skal samles igjen. Havde I ikke kjendt ham og havt ham de Aar, han maatte blive hos Eder, saa vidste I ikke, hvad I skulde glæde Eder til; men nu veed I det, og veed endogsaa, at Gud tog ham bort, for at Glæden skulde blive endnu større, naar I skal sees igjen. I veed ikke alene, at Guds Tanker altid ere bedre end Menneskenes Tanker, og at Alt, hvad han gjør, er til det Bedste; men I kan endog forstaae Lidt af hans guddommelige, faderlige Tanker, naar I tænker paa, hvor stor en Glæde det maae blive, naar de, der skiltes ad, skal samles igjen. Jeg veed nok, at alligevel kan Sorgen undertiden blive stærkere end Trøsten, og at Gud maa blive ved at s. 345 minde om sin Trøst; men det vil han ogsaa blive ved med. Det kan nok være, at naar nu Julen kommer, vil den endog blive den trangeste Tid, fordi den pleiede at være den allerbedste, og jeg vil tænke paa Eder og bede for Eder Juleaften; men saa troer jeg ogsaa for vist, at Gud vil selv tale til Eders Hjerter, og den Frelser; hvis Fødselsdag I holde, vil sige til Eder: „Nu have I Bedrøvelse, men jeg vil see Eder igjen, og Eders Hjerte skal glædes, og Ingen tager Eders Glæde fra Eder“ [Joh. 16, 22]. Det skal nok gaae Eder, som der staaer i Psalmen:

Naar Hjertet sidder meest beklemt,
Da bliver Glædens Harpe stemt,
At den kan bedre klinge;
Og knuste Hjerter føle bedst,
Hvad denne store Frydefest
For Glæde har at bringe; —

og saa skal Ingen tage Eders Glæde fra Eder.

Og saa har Du gjort mig en stor Glæde med Din Troskab mod mine Børn. Jeg vidste nok forud, at Du aldrig kunde glemme dem; men jeg havde dog ikke tænkt, at Du vilde bevise dem det paa denne Maade. Først syntés jeg rigtignok, at det var næsten Synd at tage imod denne Gave, som dog egentlig er større, end Du har Evne til; men saa tænkte jeg: „Nu har han selv intet Barn mere; saa trænger han til at have nogle andre Børn, som lian kan bevise sin Kjærlighed imod, — og naar han saa vil have mine Børn som sine egne Børn, fordi han mener, at dem kjender han bedst og har været en af deres første Venner, skal jeg saa ikke takke ham derfor?“ Ja, kjære Christen! Du er mig en troe Ven, det har Du været i mange Aar, og er bieven det altid mere og mere, og ligesaa troe imod alle Mine. Jeg troer s. 346 nok, de To vil blive glade, og at de ikke kan faae Noget til denne Juul, som vil være dem kjærere end Din Gave; men jeg troer dog, at de vil blive glædest ved Dine Breve, hvori Du forklarer Dem, hvorfor de skal have denne Gave. Tante Rine vil gjerne besørge det for Dig. Vi har talt sammen herom, og vi synes, de skal have hver et Stykke af Sølv, som de kan bruge hver Dag; det holder bedst ud, og saa blive de hver Dag mindede om Dig. De veed kun, at jeg har faaet Brev fra Dig, og at de nok skal faae det at see; det Andet skal de ikke vide førend Juleaften. Og naar saa den Helligaften kommer, saa skal vi nok tænke paa hverandre, og at vi dog adskillige Gange har holdt den sammen og seet paa Juletræet og sunget med hverandre, og hvor godt det skal blive, naar der engang skal holdes Juul i Himlen, og vi med Guds Hjælp skal samles der Allesammen, og Du skal see Dine smaae Venner fra gamle Dage, og vi skal see Din kjære Dreng, — maaskee han og vor lille Hans allerede kjende hinanden, — og der skal mange, mange Flere være med, som er gaaet i Forveien, og det lille Barn Jesus er bleven den store Konge, som sidder paa Thronen og selv bereder alle Ting for sine Gjæster; ja, det bliver en Glæde! Men den var aldrig kommen, naar der ikke først havde været en Juul, da det lille Barn maatte ligge paa Straa i en Krybbe, og voxte op i Armod, og døde paa Korset, og saaledes lære os, hvorledes vi skulle holde Juul her paa Jorden og være glade, om det endog kan være trangt. Saa vil vi bede, at Gud nu ogsaa i dette Aar her paa den fattige Jord vil give os en glædelig Juul og saa en god Begyndelse paa det nye Aar, — os Allesammen! —